351.2 (4) 75:32

E.C. 5.

Vertrouwelijk.

Nederlandse vertegenwoordiging
in de Economische Commissie ter
Studieconferentie over de E.P.G.

Parijs, 19 Januari 1954.

O V E R Z I C H T van de stand van zaken in de Economische Commissie.

Ia. Het komt mij gewenst voor aan de Nederlandse leden en experts in de Economische Commissie een overzicht voor te leggen van de stand van zaken bij het einde der "eerste lezing" der economische problematiek (7 - 16 Januari) en bij het begin van de moeilijke "tweede lezing" (20 - 23 Januari).

Mijn voorstel is, dat zij dit overzicht bestuderen en het met hun eigen inzichten vergelijken, opdat wij gezamenlijk na bespreking zullen kunnen komen tot het vaststellen van een stuk, dat wij op 23 Januari "up to date" zouden kunnen brengen en als ons gezamenlijke oordeel aan de Voorzitter der Nederlandse Delegatie zouden kunnen aanbieden, die zou kunnen beoordelen, of hij van het stuk gebruik zou willen maken bij de voorbereiding van zijn interventies in het Comité de Direction (28 - 30 Januari).

b. Dit overzicht berust op de volgende stukken:

1. het ontwerp-Statuut der Assemblée ad hoc
2. het plan-Beyen
3. de instructie der Nederlandse Delegatie
4. het rapport der conferentie van Rome (gedrukte tekst)
5. de Belgisch-Nederlandse questionnaire van 9 Januari (Doc. 4 rev.)
6. de Documents de Travail der Economische Commissie betreffende:
   1. de definitie van de marché commun
   1a. Note de Travail der Belgische delegatie over loyale concurrentie van 15 Januari (Doc. 9) en Aide-Mémoire der Duitse delegatie over K.S.G. van 11 Januari (Doc. 6)
   2. het personenverkeer
   3. het goederenverkeer
   4. het kapitaal- en het dienstenverkeer
   5. de politiek der landen en de coordinatie daarvan
   6. (nog niet verspreid) het systeem de sauvegarde.

II. De indeling van dit overzicht is de volgende:

1. Taak der Economische Commissie
2. Het rapport van Rome
3. Karakter van het Traité (Statuut)
4. Beginsel en definitie van de marché commun
5. De vier elementen van de marché commun
6. Eindoel, coördinatievraagstuk, systeem de sauvegarde
7. De Douane-Unie.

© Collectie Griffiths (Universiteit Leiden) inv.nr. None
http://resources.huygens.knaw.nl/europeseintegratie/doc/G01415

1. Taak der Economische Commissie.

Inzake de taak der commissie bestaat groot verschil van mening tussen enerzijds de Franse en anderzijds de andere delegaties in de commissie zelf. Ofschoon de interventies van de Franse delegatie elkaar vaak tegenspreken en dus niet valt na te gaan, welke concrete instructies zij heeft (if any), is de lijn van haar betoog gewoonlijk deze: de commissie moet rekening houden met de interventie van Minister Bidault op de Ministerconferentie te Rome, later gedekt door het communiqué van Baden-Baden en door de Franse reserves ter conferentie der Suppléants te Rome (rapport van Rome). Dit komt neer op het volgende. Te Baden-Baden is in par. II, sub 1) uitdrukkelijk gezegd, dat "il sera créé une Communauté d'Etats souverains qui, dans l'intérêt de tous, exercera les fonctions supranationales définies par les traités en vigueur ou qui pourraient résulter de traités ultérieurs". In het rapport van Rome is dat weergegeven door hetgeen is vermeld onder de Attributions van Chapitre III, Section 1, blz. 22, terwijl ten overvloede in Section 2, blz. 23 e.v. nog eens uitdrukkelijk bij elk punt de Franse reserves zijn vermeld. De Economische Commissie der huidige studieconferentie te Parijs heeft dus niet anders te doen dan naast de invoeging van K.S.G. en E.D.G. een paar zeer algemene economische lijnen aan te geven, welke als het ware "ouvrent une fenêtre sur le domaine de l'économie", waarbij zeer in het algemeen de grote beginselen van een marché commun kunnen worden gesteld, doch telkens zo, dat de reserves in de definitie worden opgenomen, opdat elk misverstand zij uitgesloten.

Hiertegenover heeft de Voorzitter der Economische Commissie tot heden met instemming van alle delegaties de volgende houding aangenomen. Ten eerste is het communiqué van Baden-Baden achterhaald door dat van Den Haag, dat aan de huidige studieconferentie zeer concreet de opdracht geeft de studie van Rome op de basis van het in Den Haag officieel aanvaarde rapport van Rome voort te zetten en "le cas échéant" teksten te ontwerpen. Ten tweede is te Baden-Baden uitdrukkelijk door Minister Beyen gevraagd, of de uitdrukking "traités ultérieurs" ook het thans bestudeerde Verdrag insluit, wat met instemming van allen door voorzitter Taviani bevestigend is beantwoord. Ten derde geeft ook Baden-Baden in par. II, sub 3) de gemeenschappelijke markt aan. Ten vierde moet de commissie niet kijken naar Section 1, maar naar Section 2, blz. 23 e.v. van het rapport van Rome. En ten overvloede staat wel vast, dat men zelfs over grote lijnen niet kan praten, wanneer men voor een algemeen gesprek over de economische problematiek van Klein Europa terugdeinst. De Franse delegatie kan dus moeilijk gelijk hebben en zij dient haar eventuele reserves te maken bij elk punt der discussies apart; zij kan later desgewenst de tekst van ontwerp-artikelen op elk punt amenderen of van eigen reserves of tegenvoorstellen voorzien.

Deze lijn is dan ook door de Economische Commissie volgehouden en haar voorzitter wil er ook verder aan blijven vasthouden. Het kan zijn, dat dit in het Comité de Direction ter sprake zal (moeten) komen?

2. Het rapport van Rome.

Niet kan worden ontkend, dat de economische inhoud van het rapport van Rome in zijn schematiek weinig fraai is uitgevallen. Tegen de eerste punten over "Objectifs généraux" (I) en "Définition du marché commun" (II) bestaat geen bezwaar, doch de verdeling over "Conditions" (III) en "Mesures" (IV), met een apart hoofdstuk over de "Sauvegarde" (VI) is weinig scherp, terwijl het hoofdstuk (VII) over de "Caractéristique, et rôle des Organes" er wat gek bij hangt; dit laatste kwam doordat men na de eerste lezing van I-VI geen tijd meer had voor een tweede lezing - het rapport ging naar het Comité de Direction - en dat men inderhaast een rommelig hoofdstuk VII toevoegde, zó rommelig, dat het Comité de Direction de hoofdstukken I-VI vastleggende, dan ook hoofdstuk VII terugverwees, waardoor slechts dát een tweede lezing kreeg, waarbij allerlei punten daaraan werden toegevoegd. Toch was dat beleid van het Comité de Direction in Rome zeer wijs, omdat hierdoor werd voorkomen, dat I-VI ook weer geheel zouden worden omgegooid. Nu grijpt de Franse delegatie deze nieuwe Parijse kans aan om op alles terug te komen: niet toevallig zeide de Franse woordvoerde Wormser, dat hij te Rome zijn reserves wat toevallig rubriceerde!

Welke is nu de plaats van het rapport van Rome als officieel stuk? In beginsel liggen m.i. de te Rome getroffen punten van accoord vast. En zijn de daarbij door de diverse delegaties gemaakte reserves een weergave van het officiele standpunt hunner Regering. Maar willen deze beide dingen zeggen, dat daaraan nu niets meer kan worden veranderd? Dat lijkt niet het geval, want dan zou deze Parijse studieconferentie geen zin hebben. Betekent het dan, dat men zijn te Rome ingenomen standpunt alleen mag veranderen, wanneer er in zoverre het tot een nieuw punt van accoord leidt? Ook dát lijkt mij moeilijk vol te houden, want wie zal tevoren kunnen zeggen, wáár een nieuw punt van accoord gelegen is?

Wellicht zou het Comité de Direction ook dit nader moeten preciseren, doch aanvankelijk komt het mij voor, dat wij in de Economische Commissie moeten aannemen, dat de punten van accoord van Rome voor onze commissie - dus voor elke delegatie in onze commissie - bindend zijn, doch dat er verder in deze studieconferentie vrij grote vrijheid moet worden gelaten tot nadere precisering of nuancering der te Rome ingenomen standpunten en dat dus de discussies een ruime loop zullen moeten kunnen nemen.

3. Karakter van het Traité (Statuut).

a. Er is dus in de eerste plaats de formele tegenstelling tussen de Franse en de andere delegaties in de Economische Commissie, waarover hierboven reeds is gesproken.

b. Er is voorts de oude tegenstelling tussen een "Accord-contrat" en een "Accord-Statut". De Fransen en Italianen hebben steeds gezegd, dat wij slechts een soort "constitutie" moeten hebben en dat het plan-Beyen teveel in finesses gaat en de verplichtingen als een contract weergeeft. Thans spreken de Fransen en de Italianen in de Economische Commissie van de tegenstelling tussen een "Traité normatif" en

een "Traité exécutif". De Duitsers, ofschoon wel concrete punten verlangende, staan hierin dichter bij Frankrijk en Italië dan bij ons, de Belgen staan vrijwel op ons standpunt, de Luxemburgers vagelijk evenzeer.

Er is in Nederlandse kring wel eens gesproken over de mogelijkheid de Fransen te laten aangeven, wat zij nu wèl in het Verdrag willen opnemen en wat zij voor latere verdragen willen reserveren. Willen zij nu tóch de sectorenapproach, waaraan ook Artikel 88 van het Ontwerp-Statuut nog doet denken? Zij zeggen van niet. Willen zij dan de elementen van het gehele complex over aparte verdragen verdelen? Dat zal nauwelijks mogelijk zijn. Wij zullen moeten pogen hen in de "tweede lezing" tot concrete voorstellen te krijgen, opdat wij die beter zullen kunnen beoordelen. Op de in Nederland wel eens geopperde mogelijkheid de "Traités ultérieurs" te vervangen door Wetten der Gemeenschap, heeft de Franse woordvoerder slechts éénmaal hoogst vagelijk geduid.

De Nederlandse opvatting blijft dus deze: men kan de "Objectifs généraux" (verhoging van levenspeil) slechts bereiken door de "marché commun généralisé" (in tegenstelling tot sectoren-werk), doch dan moet de afspraak het gevaar vermijden, dat men in leuzen vervalt, welke niet tot iets reëels leiden en waaraan Nederland geen behoefte heeft.

c. Misschien is het nuttig hier ook even in te gaan op de vaak wat verwarde gesprekken over de "auto-extension". Het komt mij voor, dat deze uitdrukking oorspronkelijk sloeg op uitbreiding van de werking van het Verdrag over sectoren, voor welke het in eerste opzet niet was gemaakt. Immers, reeds oorspronkelijk zag men het in Frankrijk m.i. zo, dat naast de gebieden van K.S.G. en E.D.G. er een gebied was, dat ook door de gemeenschap zou moeten worden bestreken, doch dat toch zeer beperkt zou zijn. Ik krijg dus de indruk, dat de Franse aan zichzelf trouw bleven door onder hun uitdrukking "auto-extension" te verstaan het betreden der Gemeenschap op eigen gezag (zonder machtiging der Staten) van gebieden of sectoren daarbuiten. Wij hebben ook in Nederland in de eerste stadia der Commissie-Beyen dat geluid wel gehoord. Later, toen de gedachten der sectoren was verlaten, kreeg de uitdrukking m.i. een andere strekking. Zij sloeg nu op het gebruik (misbruik) van de Gemeenschap van een algemeen Verdrag tot het geven van Gemeenschapsregelingen, welke buiten het tot supranationaal verklaarde gebied zouden gaan en het "eigen" souvereine gebied der nationale bevoegdheden zouden betreden. Voorbeeld: de Gemeenschap zou een stel Europese belastinglijnen aangeven.

Naar mijn mening is de stelling nog steeds juist, dat men een gevaar van overschrijding van bevoegdheden het beste kan voorkomen door de bevoegdheden zo precies mogelijk aan te geven. Een "traité exécutif" schept minder gevaren en meer zekerheden dan een "traité normatif", dat steeds in zijn nadere uitvoering en uitwerking - op welke wijze dan ook - onzekerheden zal doen zien.

4. Beginsel en definitie der marché commun.

Document de Travail Nr. 1 laat wel duidelijk zien, hoe verward de Fransman deze discussie heeft weten te maken. Terwijl te Rome de Nederlandse interventie de Duitsers ervan kon terugbrengen hun monetaire stokpaard niet in de stal der definitie onder te brengen, doch te verwijzen naar het veld der préalabele condities - waar Nederland het voorts in toom wist te houden - komt nu de Fransman zijn te Rome onder de definitie gemaakte reserve als element der definitie aanvoeren. En hij stond er voorts op, dat de commissie ook de geleidelijkheid en de sauvegarde bij de definitie besprak, wat hem uiteraard niet kon worden verhinderd.

Hierop moet worden opgemerkt, dat ook het Ontwerp-Statuut in zijn Artikel 2 van geleidelijkheid en van "dispositions d'un caractère transitoire, ou par d'autres mesures" sprak en dat ook Artikel 82 rept van "réaliser progressivement". Het rapport van Rome doet dat wat anders door het als "but final" te stellen. Het lijkt mij niet verwerpelijk één dezer twee oplossingen ook nu te aanvaarden.

Ook meen ik, dat er geen bezwaar tegen bestaat reeds dadelijk in het betrokken artikel te verwijzen naar de algemene reserves en naar het bijbehorende systeem de sauvegarde en daarbij te werken zoals ik in mijn suggestie van 12 Januari heb aangegeven (Note du Président, Doc. 8, op die datum door allen behalve de Fransen aanvaard en op verzoek der Fransen aangehouden), waarmede ook de Luxemburgers voor hun algemene reserves (enkele nader te noemen landbouwproducten en migratie) accoord konden gaan. De Nederlandse Delegatie ging destijds met deze gedachte mee, wij zouden haar nog eens kunnen bespreken.

Inmiddels is het echter wel ongelukkig in een Verdrag zelf een paar algemene reserves te maken, immers men weet niet, /wat de Luxemburgers ondershands in een gesprek met de heer Drees Jr. voor hun geliefde wijn en andere producten niet onmogelijk achtten. Zou een aanhangsel aan het Verdrag niet beter zijn? De Luxemburgers zullen dat hopelijk wel willen aanvaarden, maar de Fransen ...?

Wij moeten, hoe dan ook, zien te bereiken, dat de definitie zuiver blijft, daar is het een definitie voor. Zij dient alle de vier rubrieken te noemen: goederen, kapitaal, personen, diensten. Ik meen dus dat opneming der geleidelijkheid of stellen als einddoel aanvaardbaar is, evenals verwijzing naar reserves, welke dan echter zoveel mogelijk als transitoir moeten worden gesteld en zoveel mogelijk naar Aanhangsels verwezen (vergelijk K.S.G.-Verdrag).

Nog moeilijker is het, dat de zaak van het beginsel der vrije concurrentie hier doorheen speelt. In Rome is het tenminste bij de "Mesures" (IV, blz. 26 e.v.) besproken. Brengt men het nu onder de definitie, dan beduidt dat niets meer of minder dan dat men de eigen definitie niet aanvaardt, of zó clausuleert, dat zij als definitie of "but final" waardeloos wordt gemaakt. Lezing van de Belgische "Note de Travail" (Doc. 9) doet dat wel zien. Naar mijn mening moeten wij vasthouden aan de definitie en de zaak der vrije concurrentie verder naar gewenst ter uitwerking overlaten aan de verdere artikeler. Het is de vraag, of zulks dan niet het beste bij de /of deze niet in de loop der 50 jaar hun oplossing zullen

vinden,

algemene problemen der coördinatie (harmonisatie) en (of) sauvegarde kan geschieden, welke vraag ik voorlopig bevestigend zou willen beantwoorden. Zie ook blz. 9 en volgende van de Duitse "Aide-Mémoire" (Doc. 6): ook de K.S.G. heeft het niet bij de definitie ondergebracht.

5. De vier elementen van de marché commun.

De gewoonte de marché commun te typeren door vrij verkeer van goederen, kapitaal en personen (Nederland voegde te Rome de diensten toe), ontstond m.i. bij de voorbereiding in de Europese Beweging van het congres van Westminster in 1949. Zij is gemeengoed geworden. In wezen slaat "markt" meestal op goederen (en kapitaal?), doch de definitie is algemeen aanvaard, ook te Rome.

Er zijn series boeken en rapporten over de problemen van de samenhang tussen het goederenverkeer en het verkeer van kapitaal en personen. De E.C.E. acht het verband elementair, de O.E.E.C. minder. Meade in zijn "Problems of economic Union" acht naar de mening der meesten vrije handel zonder de andere complexen onder bepaalde condities mogelijk en ook de nota-Wemelsfelder over het "harmonisatievraagstuk" deed zulks. Het is ook het officiele standpunt onzer delegatie, daar onze instructie op deze gedachte berust, wat echter niet wegneemt, dat de delegatie vrijheid heeft concrete voorstellen over de drie andere elementen (kapitaal, personen, diensten) te bestuderen, zonder dat zij zelf concrete opdrachten tot het doen van eigen voorstellen daarover kreeg.

Bij de eerste lezing der vraagstukken in de Economische Commissie te Parijs bleek dat verschillende delegaties parallelliteit zien tussen handels- en kapitaalverkeer (zie ook de besprekingen daarover tussen de Benelux-Ministers, onlangs te Luxemburg gehouden); dat er vele gedachten zijn over het personenverkeer, dat men politiek wel met het handelsverkeer verbindt, doch niet als strakke economische samenhang; en dat geen enkele delegatie iets concreets had te zeggen over het dienstenverkeer.

In een studie-conferentie als deze zal, wanneer wij willen, dat het goederenverkeer wordt gepreciseerd (Douane-Unie), onzerzijds welwillend moeten worden gereageerd op voorstellen over het andere verkeer. Wil men een zekere parallelliteit in het kapitaalverkeer, dan moet Nederland die m.i. aanvaarden. Hetzelfde geldt de personen en de diensten.

Naar mijn mening moeten, na een algemeen artikel over de definitie der marché commun (zie hierboven, sub 4), de trekken der vier onderdelen (goederen, kapitaal, personen, diensten) in aparte artikelen of titels worden aangegeven, hetzij voorafgaande aan algemene artikelen over de door de landen te volgen algemene politiek en haar coördinatie (zie hieronder, sub 6) en algemene artikelen over sauvegarde (idem), hetzij daarop volgende. Voorafgaan, conform de schematiek-Beyen, lijkt mij formeel juister.

6. Einddoel, coördinatie-vraagstuk, systeem de sauvegarde

De Nederlandse gedachte kan m.i. in grote lijnen deze zijn:

a. einddoel is een inwendig open gebied, waarbinnen het sociaal economische verkeer even vrij is als tussen de gewesten van een land, of - wil men het beperkter - als tussen de Staten van de U.S.A.

b. ter bereiking van dat einddoel zijn voor alle de vier elementen van de gemeenschappelijke markt (goederen, kapitaal, personen, diensten) zo concreet mogelijk programma's aan te geven (goederen via Douane-Unie), waarbij zich het vraagstuk voordoet of en in hoeverre de nationale politiek der landen op economisch, sociaal, financieel, fiscaal en monetair gebied (plan-Beyen Artikel D) aan de realisatie van die programma's in de weg staat, in welk geval zich het vraagstuk der coördinatie (harmonisatie) voordoet. Dit vraagstuk is dus zo beperkt mogelijk te zien : alleen waar nódig. Consultatie tussen de nationale Ministers en ook tussen de Gemeenschap en elk land apart, is steeds aanvaardbaar, ook "propositions". Deze zullen echter niet steeds voldoende zijn, weshalve Nederland concrete voorstellen over "recommandations" of Wetten der Gemeenschap met belangstelling zal bestuderen.

c. op de weg naar het einddoel zullen zich echter schokken voordoen, verschuivingen, welke elementair zijn in dit proces van structuur-verandering der productie, en welke dus niet alle moeten worden "afgevangen"; integendeel, elk systeem de sauvegarde beperkte zich tot verzachting van àl te grote schokken, en het moet voldoen aan deze eisen:

   1. alle beslissingen moeten "Europese" beslissingen der Gemeenschap zijn, zonder unanimiteit der nationale Ministers te eisen,
   2. "mesures suspensives" worden slechts voor een aflopende periode verleend,
   3. "mesures dérogatoires" worden eveneens slechts voor een zekere periode verleend, zij moeten gericht zijn op expansief economisch beleid en mogen slechts bij uitzondering wederinstelling van handelsbelemmeringen inhouden.

d. de Belgische gedachte, de sauvegarde overbodig te maken door vèrgaande coördinatie is onaanvaardbaar, als irreëel en te dirigistisch,

e. de Belgische gedachte om de loyale concurrentie te preciseren, moet zeer voorzichtig worden bekeken. De Duitse Aide-Mémoire geeft aan (Doc. 6, blz. 9 en volgende) wat het K.S.G.-verdrag hierin deed.

Nu moet hierbij echter nog wel worden opgemerkt, dat in de Nederlandse opzet een algemeen artikel ontbreekt, en dat wij zullen moeten nagaan hoe wij nu tegenover de voorstellen van anderen moeten staan, die tot heden ons voor dit alternatief stellen:

a. òf het Verdrag gaat zeer ver in het formuleren van allerlei bijzonderheden,

b. òf er kome een algemeen bevoegdheids-artikel, dat des te meer nodiger zal zijn omdat er op den duur toch ook in en door de Gemeenschap politiek zal moeten worden gevoerd.

Ik meen, dat wij hier moeten onderscheiden. Wij moeten de gevallen van coördinatie-door-recommandatie zo strikt mogelijk aangeven, en wij moeten daarnaast in een algemeen artikel, dat voorzien is van alle waarborgen voor

respectering der nationale bevoegdheden, aan de Gemeenschap het recht geven, maatregelen te verbieden en te nemen, ook al omdat uiteindelijk een Europese politiek in en voor het gebied der gemeenschappelijke markt (en dat is practisch: een Economische Unie) mogelijk moet zijn. Men kan niet alles aan de vrije concurrentie overlaten, er moet een zekere sociaal-economische lijn voor Europese politiek groeien.

7. De Douane-Unie.

Bij de "eerste lezing" der problemen hebben wij reeds af en toe de Douane-Unie genoemd, als o.i. noodzakelijk om twee dingen te bereiken:

1. dat in de zaak van het goederen-verkeer een duidelijke en realistische programmering plaatsvindt;
2. dat via realistische oplossing van het handels-vraagstuk een realistische benadering der andere problemen plaatsvindt : geleidelijke vrijheid in het verkeer van kapitaal, personen en diensten; geleidelijke ervaring in het probleem der coördinatie, dat zonder deze approach onoplosbaar is.

Wij stuitten reeds bij deze eerste bespreking - welke nog niet op de eigenlijke mérites en problematiek der Douane-Unie inging - op drieërlei tegenwerpingen:

a. een zodanige programmering behoort niet thuis in een Verdrag als het hier thans besprokene;
b. men kan onmogelijk voorzien wat er in economisch opzicht in de verre noch naaste toekomst zal plaatsvinden, zodat elke in het Verdrag genoemde termijn (laat staan het automatisch bereiken van een eindphase binnen een termijn) gevaarlijk is;
c. er hangt zoveel af van de uiteindelijke en van de transitoire hoogte van het tarief "naar buiten", dat de landen zich niet kunnen binden aan een geschematiseerd vaststellen noch bereiken daarvan.

Onze opvatting is, dat een Douane-Unie het enige duidelijke houvast biedt, niet alleen bij de Zes landen, maar ook (en dat is zeer belangrijk) bij derde landen, partners der zes landen in het G.A.T.T. En voorts, dat een termijn van 10 jaar na de ratificatie van het Verdrag zéér ruim is, temeer omdat er stellig verschillende jaren zullen verlopen, voordat die ratificatie een feit zal zijn: voor bijna elke industrie is 15 jaren een normale afschrijvingstermijn, en voor de landbouw is het een periode, waarin reeds véél aan modernisering en aanpassing kan plaatsvinden.

8. Slotopmerking.

Uiteraard kunnen de Nederlandse afgevaardigden en experts in de Economische Commissie pas na de vergadering van 23 dezer nagaan, hoe de zaken dán zullen liggen, wélk rapport de Economische Commissie aan het Comité de Direction zal aanbieden, en wat de Nederlanders zelf aan de Voorzitter hunner Delegatie zullen kunnen rapporteren. Ik achtte het echter noodzakelijk, dat wij ons daar nu in zoverre voorbereidden, dat wij een zekere lijn in overweging nemen, waartoe dit stuk de stimulans wil pogen te geven.

Over mijn besprekingen met het Secretariaat, dd. heden, zal ik U op 20 dezer mondeling verslag uitbrengen.

Om nu te bereiken, dat de waarnemend Voorzitter der Delegatie en den Haag op de hoogte zijn van ons werken, heb ik afschrift van dit overzicht aangeboden aan de Heer Vigeveno en tevens afschrift gezonden aan de BEB, met verzoek het aan de gewone lijst van belangstellenden in den Haag door te zenden.

Parijs, 19 Januari 1954 J. Linthorst Homan